

[Sigsgaard.]

jeg vil nok mene, at den revision skulle gå adskilligt videre end det, man peger på i forslaget her.

Jeg er selvfølgelig enig i, at regnskaberne bør offentliggøres uanset antallet af aktionærer. Jeg tror, det er rigtigt at understrege, at det bør være detaljerede regnskaber. Det skal ikke være på den måde, som det foregik hos Esso forleden dag, hvor repræsentanter for folketingets partier var til stede og fik nogle meget lidt detaljerede regnskaber at se, som de så ikke kunne påvise nogen fejl ved eller særforhold ved. At der skal fremlægges koncernregnskaber også, bør være en naturlig ting.

Hvad angår punkt 2, må jeg understrege, at der først og fremmest er behov for, at de ansatte får fuld indsigt og fuld kontrolmulighed med selskabernes dispositioner. Dette punkt 2 er jo meget løst i forslaget. En stærkere stilling for de ansatte kan også motive-res med, at det offentlige i stigende grad støtter erhvervslivet. Med andre ord — det er det, der skjuler sig bag de lidt pænere udtryk — så sker der det, at skatteyderne af staten tvinges til at betale stadigt voksende tilskud til aktionærerne. Det er jo det, der ligger i afskrivningsfiduserne f. eks., hvor virksomhederne kan slippe for at betale skat af en væsentlig del af deres indkomst; den skat, som virksomhederne slipper for at betale, skal selvfølgelig betales af andre skatteydere. Det vil altså sige, at der er tale om et tilskud til aktionærerne.

Ganske særligt kan man sige, at for de selskaber, der får en speciel støtte, må de ansatte have fuldt kendskab til den støtte, der ydes, og deres godkendelse bør kræves som en betingelse for støtten. Med speciel støtte tænker jeg på støtte over industrialiseringsfonden, jeg tænker på de virksomheder, der får støtte over egnsudviklingslovgivningen, og på dem, der får støtte over u-landslovgivningen. Der burde de ansatte i ganske særlig grad have indflydelse og kontrol. VS har i sin tid stillet forslag om, at dette skete. Vi har dels stillet forslag om offentlige regnskaber i hvert fald fra disse specielt støttede selskaber, og vi har stillet forslag om, at de ansatte skulle have veto-mulighed over for støtten og over for de vilkår, hvorpå støtten ydes. Jeg minder om, at dengang undlod socialdemokraterne at

stemme for det forslag. Jeg husker ikke, hvordan SF's stilling var, men socialdemokraterne undlod at stemme med den motivering, at det måtte høre hjemme, når aktieselskabslovgivningen skulle til behandling. Derfor havde det været naturligt, at man fra socialdemokratisk side havde taget det spørgsmål op her i dag; men det kan jo være, at det kommer senere.

Hvis de tanker, som forslagsstillerne nævner i deres bemærkninger, gennemføres, så ville det selvfølgelig være et fremskridt, men det vil på ingen måde afskaffe spekulationen i aktieselskaber, og det er forslagsstillerne vel også klar over. Specielt hvad de ansattes indflydelse angår, kan der selvfølgelig ikke blive demokrati i arbejdslivet, så længe de på den ene side af forhandlingsbordet kan fyre dem på den anden side af bordet; man skal lige være klar over, at det er meget beskedent, hvor langt man kan komme her.

SF foreslår notering på navn af alle aktier, og det kan jeg varmt gå ind for. Hvis den bestemmelse havde været gennemført, så havde vi i dag vidst, hvem det er, der har fået de 50 mill. kr., som staten har foræret til B & W. Det er med velberåd hu, jeg siger foræret. B & W-sagen behandles jo i finansudvalget i dag bag lukkede døre, så det er vældig belejligt, kan man sige, et heldigt sammentræf, at vi også i dag behandler to forslag her i folketinget om aktieselskaber, og at vi i dag kan se, hvordan man i praksis fra statens side reagerer over for store selskaber.

De 50 mill. kr. til B & W vil jeg tillade mig at gøre et par bemærkninger om; jeg har jo ingen mulighed for at gøre det i finansudvalget, hvor VS ikke er repræsenteret. De 50 mill. kr. blev dengang ydet som en midlertidig likviditetsstøtte, kaldte man det. Nu har jeg godt hørt, at den tidligere statsminister i radioen i dag har udtalt, at man jo nok allerede dengang var klar over, at det ikke var tilstrækkeligt at yde dem i 3 måneder her frem til 15. marts. Så skulle man sandelig have sagt det dengang. Dengang foregav man, at det var en disposition, der kun gjaldt for 3 måneder, så var situationen afklaret på den ene eller den anden måde, og så udløb ordningen. Men det har man altså hele tiden været klar over at den ikke ville, fremgik det af disse radioudtalel-